

Det er også rigtigt af regeringen, synes jeg, at fremdrage de andre uroområder, vi har i og omkring Europa. Det er rigtigt at fremhæve Middelhavsområdet med den trussel, der her fra Syd kommer mod Europas bløde bug, og det er rigtigt at fremhæve EU's globale ansvar.

Her kunne man så føje til, at det er trist at se den skæbne, som Lomékonventionen har lidt. Det er utrolig kortsynet af de EU-regeringer, som har været imod en forlængelse af den hidtidige Lomépolitik. Især er det kortsynet af den britiske regering, og i det hele taget må man sige, det er bekymrende at iagttage den britiske vandring bort fra den vej, EU jo må følge for at opfylge sine forpligtelser og sikre sin fremtidige overensstemmelse med det, der var den oprindelige målsætning med europæisk integration.

Når det gælder EU's regeringskonference i 1996, som jo i virkeligheden starter allerede til sommer med det ekstraordinære EU-topmøde på Mallorca, hvor konferencens dagsorden skal fastlægges, har denne konference én overordnet opgave, og det er at forberede EU's udvidelse mod Øst. Og det glæder mig at høre på regeringen i dag, at den erkender det.

Her er vi ved det punkt, hvor jeg måske kan have lidt svært ved at finde sammenhæng imellem analyse og konklusioner. For regeringens analyse viser, at Europa er midt i en omstrukturering, hvor f.eks. en organisation som Vestunionen vil spille en rolle. Som der blev sagt, ved man endnu ikke præcis hvilken, men allerede i dag er Vestunionens rolle en helt anden end for bare et par år siden, da de danske forbehold over for Maastricht-Traktaten blev fastlagt. Det sagde både statsministeren og udenrigsministeren jo i dag så klart, som jeg aldrig har hørt dem sige det før.

Jamen hvorfor så fortie, at Danmark er kommet i en absurd situation ved som eneste europæiske NATO-land blot at være observatør i Vestunionen? Hvorfor dog udskyde diskussionen om de omstruktureringer i samarbejdet, som vi ved bliver nødvendige? Burde vi dog ikke have lært af Maastricht-Traktatens skæbne i Danmark, at hvis vi udskyder arbejdet med at forberede befolkningen på, at forandringer er nødvendige, risikerer vi en negativ folkelig reaktion, hvis man føler, at noget bliver trukket ned over uforberedte hoveder?

Jamen verden har ændret sig i de sidste par år. Det fremgår klart af ordene i de to redegørelser, vi har hørt i dag. Og det fremgår også af ordene, at man i regeringen fornemmer, i hvil-

ken retning udviklingen går. Men, hvor er så den tanke, der skal give ordene liv? Berede de forandringer, der er nødvendige? Hvorfor har regeringen endnu ikke turdet drage konsekvensen af sine egne analyser? Hvorfor nøler regeringen?

I Shakespeares Hamlet stifter vi jo bekendtskab med det særegne danske vægelsind og den danske nølen, og et sted siger digteren – og det passer måske godt på den brændende aktuelle debat om disse spørgsmål:

»Op flyver ordet, tanken stille står. Ord uden tanke aldrig himlen når.«

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg lyttede til Venstres formand og tænkte, om der var kommet en ny EU-linje fra Venstre, men her til sidst skulle den jo så have én gang til på forbeholdene. Jeg er selvfølgelig enig med hr. Uffe Ellemann-Jensen, når han siger, at verden har forandret sig. Jeg forstår heller ikke, at regeringen ikke i statsministerens og udenrigsministerens taler klart markerer, at Danmark har en melding på det forsvarspolitiske samarbejde, at Danmark har en melding på Vestunionen.

Men at Danmark skulle være bragt i en absurd situation, synes jeg er et af hr. Uffe Ellemann-Jensens absurde synspunkter. Det er jo sådan, at med de folkeafstemninger, vi har haft i Sverige, Finland og Østrig, har vi fået tre nye medlemmer ind i EU, som ikke er medlemmer af Vestunionen. Og det vil da sige, at det, som måske nogle har opfattet som en lidt isoleret dansk position, rent faktisk er en helt anden situation. Når vi går til regeringskonferencen i 1996, vil der være fem lande, som ikke er medlemmer af Vestunionen, og det betyder, at det bliver meget lettere og meget mere forståeligt for de andre lande at fastholde det danske synspunkt, som står i det nationale kompromis.

Det ved jeg godt at hr. Uffe Ellemann-Jensen aldrig har elsket, men det står der nu alligevel, og jeg håber, at der er partier i dag, der vil tilkendegive, at de står ved det. Der står, at Danmark holder sig uden for den såkaldte forsvarspolitiske dimension, der indebærer medlemskab af Vestunionen samt fælles forsvarspolitik eller fælles forsvar.

Chancen for politisk at gennemføre et forbehold i fremtiden er da ikke blevet mindsket med udvidelsen. Den er da blevet styrket. Vi står ikke alene. Der er fem lande, der nu har en position, der er at sammenligne med Danmarks.